

“Ens passava la mà per la cara”

“Té totes les eines per ser una jugador d'època”, diu el primer entrenador de Laia Codina

MARC SALGAS

Laia Codina sosté la samarreta de la UD Cassà de la temporada que ve QUIM PUIG.

Equip prebenjamí del Cassà 2006/07 i 2007/08. A dalt: Bernat Domingo (entrenador), Àlex Almar, Robert Bou, Marçal Pérez, Arnau Comas, Quim Garzón, Laia Codina i Xevi Subirana (entrenador). Fila de sota: Guillem Cuixart, Eloi Ribas, Joan Castañé i Xevi Casas QUIM PUIG.

L'equip prebenjamí del Cassà, en el qual jugava Laia Codina, la temporada 2007/08 UD CASSÀ.

Una nena del club llegeix un escrit dedicat a Laia Codina QUIM PUIG.

La blaugrana es dirigeix als jugadors i aficionats del Cassà durant l'homenatge QUIM PUIG.

Poc s'esperava Laia Codina, recent campiona de la Champions amb el Barça, que ahir es tornaria a reunir amb l'equip de la UD Cassà amb el qual va debutar en el futbol quan només tenia sis anys. El club cassanenc la va convidar a l'acte de presentació dels seus equips, anul·lat el setembre passat a causa de la Covid-19 i pendent des de llavors, per fer-li un merescut homenatge farcit de sorpreses. D'entrada, la del seu cosí Gerard Codina, que juga amb el Cassà i li va entregar la samarreta de la temporada que ve, amb la qual el club commemorarà els 110 anys de la seva fundació.

L'homenatge a Laia Codina (Campllong, 22/1/2000) va continuar amb la lectura d'un escrit d'una de les nenes que actualment juguen amb el Cassà. El club té actualment tres equips femenins en etapa de formació i un equip femení sènior. Codina, en canvi, va jugar tota la seva etapa en el club amb nens com a companys perquè aleshores no hi havia prou nenes per fer un equip.

Van ser justament els seus companys en la categoria prebenjamí (2006/07 i 2007/08) els que van protagonitzar el gran moment de l'homenatge. Escampats a la graderia –alguns també presents al camp perquè continuen en el club com a entrenadors–, van ser cridats un per un fins a completar l'equip de deu jugadors i dos entrenadors amb els quals Codina va compartir els seus primers xuts en el futbol 7. Bernat Domingo, el primer entrenador de Codina junt amb Xevi Subirana, va destacar a aquest diari que l'encaix de Codina entre els nens no podria haver estat millor: “No et diré que era la líder, però la tenien en un pedestal, era estimada i respectada. I que fos tan bona hi ajudava. No hi havia cap diferència pel fet de ser nena.” De fet, Codina era, per talent i potencial físic, el referent de l'equip juntament amb Arnau Comas, jugador cassanenc de gran projecció que actualment milita en el Barça B i que ahir tampoc es va perdre l'homenatge. “Tots dos feien una combinació demolidora, i la resta de nens acompanyaven i no es quedaven enrere.

És un cas excepcional tenir dos talents així en un equip de poble”, explica Domingo. Codina, en canvi, sí que va viure els prejudicis masclistes jugant contra alguns rivals: “Sentia algun entrenador que deia que entressin pel costat de la Laia, pensant que seria fàcil perquè era una nena. I jo pensava: ‘Ja us ho trobareu’. Ho provaven un cop i prou, perquè veien que no podien passar. I canviaven d’estratègia.” També destaca el talent tècnic de Codina i el seu extraordinari potencial físic. Pel seu fort sentiment blaugrana, la compara amb jugadors com Gerard Piqué o Carles Puyol: “De petita ja deia que volia jugar en el Barça. És més culer que el pal de la bandera.” El seu primer entrenador també destaca l’autoexigència de Codina, que feia que en les primeres convocatòries amb la selecció catalana –lluny de casa, a més– acabés amb plors i angoixes abans d’alguns partits: “Quan la pilota es posava a rodar, però, li marxaven tots els mals.” Aquest nivell d’autopressió el confirma Quim Garzón, un dels seus companys a Cassà: “No li podia sortir res malament, ni al futbol ni a l’escola. A vegades li havíem de dir que no passava res si no sortia tot bé. Tot havia de ser un deu. Potser per això és on és.” Garzón coincideix amb Domingo en els elogis a Codina: “Ens passava la mà per la cara a tots. Era una defensa central contundent. Pel seu costat no hi passava ningú. Era dura i si calia fotre la cama, la fotia. Sortia molt bé amb la pilota i vivia el futbol com ningú.” Codina va continuar jugant amb nois a Cassà fins als 14 anys, moment en què va fer el salt al cadet femení del Barça perquè la normativa, per qüestions d’edat, ja no li permetia continuar en equips mixtos. Domingo creu que no haver marxat abans al Barça, que ja la reclamava feia uns anys per als seus equips femenins, va ser una bona decisió: “Potser la seva progressió hauria estat més lenta. Jugar vuit anys amb nois li va anar bé. Passa sovint que les nenes molt bones prefereixen jugar en equips masculins.” Domingo, que actualment és entrenador de base del Girona, està convençut que Codina té un gran futur: “Jo crec que aquest any ja anirà convocada amb Espanya, i és qüestió de temps que jugui un mundial, encara que hi ha jugadores molt bones en la seva posició. Té futur fins que ella vulgui. Totes les seves companyes del Barça B van acabar cedides. Ella no. Té totes les eines per ser una jugadora d’època.”

El reconeixement del club cassanenc, que durant uns anys va presidir Ramon Codina, l’avi de la jugadora, va tenir ahir un alt component festiu. L’actor i cantant cassanenc Albert Martínez, conductor de l’acte, va animar Codina a cantar junts *L’Empordà*, la cançó de Sopa de Cabra que Laia Codina i Aitana Bonmatí, MVP de la final, van cantar i ballar juntes per celebrar el títol de la Champions. I tampoc hi podia faltar la ratafia, beguda que Codina, única gironina de la plantilla, va dur al vestidor blaugrana per celebrar la classificació per a la final de la Champions. Les seves celebracions s’estan fent definitivament virals a les xarxes.

Publicat a: El Punt, 22 de maig de 2021

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/esports/article/48-barca/1974287-ens-passava-la-ma-per-la-cara.html>